

Ἐφορῶν: Ὁ σκύλ-λος θὰ βουτ-τάρη ἄνω σου. Ἐβού-
ταρε ἄνω μου σὰν τὸ θερίο.

βούτη ἡ, Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ.

Κατάδυσιν πρὸς τὴν θάλασσαν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς
τὰ κάτω: Δίνω βούτη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βούτα 1.

βούτημα τό, κοιν. βούτ'μα βόρ. ἰδιώμ. βούτ-τημα
Καλαβρ. (Μπόβ.) Μεγίστ. Σύμ. βούτ'τημα Σίφν. βού-
τημαν Πόντ. (Οἶν.) βούτ-τημαν Κύπρ. βούτεμαν Πόντ.
(Κοτύωρ. Τραπ.) βούτιγμα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ παρ' ὃ καὶ βουτίζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Κατάδυσιν, καταβύθισιν κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.): Βούτημα
μέσα 'ς τὸ νερὸ κοιν. Ὅλο τὸ μπάνιο του εἶναι ἓνα βού-
τημα κ. ὅξω σύννηθ. **β)** Δύσιν πολλαχ.: Τὸ βούτημα τοῦ
ἡλίου πολλαχ. || Ἄσμι.

Ἐναν φιλεῖν πρὸς τὸ πωρὸν τῶ ἔναν τὸ μεσημέριον
τῶ ἔναν τὸ βούτ-τημαν τοῦ ἡλίου 'κανεῖ με οὐλὴ μέρα
('κανεῖ = ἀρκεῖ) Κύπρ. 2) Μακρὸν κολύμβημα ὑπὸ τὸ
ὑδωρ Πόντ. (Κοτύωρ.) Συνών. βουτηξιά 2, βουτιά
A 2, μακροβούτι. 3) Τεμάχιον ἄρτου συνήθως δι-
πυρίτου ἐμβαπτιζόμενον εἰς γάλα, καφέν, τέιον κττ. κοιν.:
Καφές - τσάι με βουτήματα.

Β) Μεταφ. 1) Διεΐδουσιν, ἀνάμειξιν εἰς ὑπόθεσιν
ἰδίως ἐπικερδῆ, ἐκμεταλλεύσιμον Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2)
Αἰφνιδία ἀφαίρεσις πραγμάτων τινος κατὰ τὴν συνήθειαν
τῶν δυτῶν σύννηθ.: Μ' ἓνα βούτημα τ' ἄρπαξε. - **β)** Κλοπὴ
σύννηθ.: Τοῦ 'κανε γερὸ βούτημα ἀπὸ τὸ ταμεῖο. 3) Αἰ-
φνιδία σύλληψιν σύννηθ.: Μ' ἓνα βούτημα ἀπὸ τὰ μαλλὰ
τὸν ξάπλωσε χάμον Λεξ. Δημητρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούτημα Πάρ.
Βούτισμα Σίφν.

βουτηματάκι τό, σύννηθ. βουτημάκι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούτημα διὰ τῆς καταλ. - άκι.
Τὸ βουτημάκι κατ' ἀνομοίωσιν καθὼς πραγματάκι
- πραγματάκι, θεληματάκι - θεληματάκι κττ.

Μικρὸν τεμάχιον κοινοῦ ἄρτου ἢ διπυρίτου ἐμβαπτι-
ζόμενον εἰς γάλα, καφέν, τέιον κττ. Πβ. βούτημα **A 3**.

βουτηξιά ἡ, σύννηθ. βουτησιὰ πολλαχ. μπουτησιὰ
ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 172.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ. Διὰ τὸν τύπ. μπουτησιὰ πβ.
μπουτιὰ, δι' ὃ ἰδ. βουτιά.

1) Ἡ ἐνέργεια τοῦ καταδύειν καὶ καταδύεσθαι σύ-
νηθ.: Παροιμ. Ὅποιος πνίγεται 'ς τὴν πρώτη μπουτησιὰ
πάντα πνιγμένος εἶναι ΜΛελέκ. ἐνθ' ἄν. 2) Κολύμβη-
σις ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης Κέρκ. Συνών.
βούτημα **A 2**, βουτιά **A 2**, μακροβούτι. 3) Ἡ
ποσότης τῆς μελάνης τῆς λαμβανομένης διὰ μιᾶς ἐμβα-
πτίσεως τῆς γραφίδος εἰς τὸ μελανοδοχεῖον. Ἰων. (Σμύρν.)
Κεφαλλ. κ. ἄ.: Πῆρε μὲ βουτηξιά ἀπὸ τὸ καλαμάρι μου
Κεφαλλ.

βουτησιάδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βουτ-τησιάδικος Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουτησιᾶς παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ.
*βουτησιᾶδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ικος.

Ὁ κατάλληλος διὰ τὴν κατάδυσιν γυμνῶν δυτῶν πρὸς
σπογγαλιεῖαν: Βουτ-τησιάδικο καΐκι.

βουτηχτὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βουτηχτός.

1) Κατὰ τὸν τρόπον τῶν καταδυομένων μετὰ τὴν κε-
φαλὴν πρὸς τὰ κάτω πολλαχ.: Πέφτω 'ς τὸ νερὸ βου-
τηχτὰ. 2) Διὰ καταδύσεως πολλαχ.: Πιάνει βουτηχτὰ
τοὺς ἄχινους Λεξ. Πρω. (ἐν λ. βουτηχτός). **β)** Ἐν σπουδῇ,
ἄρπαχτὰ πολλαχ.: Ὅ,τι πάρει βουτηχτὰ καὶ φεύγει. 3)
Δι' αἰφνιδίου, ἀποτόμου δραγμοῦ πολλαχ.: Τὸν ἔπιασε
βουτηχτὰ ἀπὸ τὸ λαιμό.

βουτηχτάρα ἡ, Θεσσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτηχτάρι Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾶ
28 Λεξικογρ. Ἀρχ. (1916) 81.

Τὸ πτηνὸν αἰθουα (podiceps minor). Συνών. βου-
τακίνα, βουταναργά, βουτηχτάρι, βουτηχτής **A 2**,
βουτοπούλλι, βούτος 2, ζαρσπαπί, καλικάτσοῦ,
νεροπουλλάδα, νερόκοττα. Πβ. αἶθα 1. [*]

βουτηχτάρι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Μεσσ.) (Ν. Ἐστ.) 12,
61) βουτηχτάρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουτιστάρι Ἡπ. (Χι-
μάρ. κ. ἄ.)—Λεξ. Βλαστ. 424.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτηχτής διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - άρι.

Βουτηχτάρα, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Κολυμποῦσαν σὰν τὰ
βουτηχτάρια, σὰν τοὺς νερόκοττες, σὰν τοὺς φαλαρίδες καὶ
σὰν τοὺς πάπιες καὶ τοὺς χῆνες (Ν. Ἐστ. ἐνθ' ἄν.)

βουτηχτής ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. βουτ-τηχτής Κάλυμν.
Ρόδ. βουτιστής Λεξ. Γαζ. (λ. δύτης) βουτ-τιστής Λυκ.
(Λιβύσσ.) Σύμ. βουτ-τιστής Σύμ. Θηλ. βουτήχτρα Πε-
λοπν. (Λακων.)—Λεξ. Βλαστ. 424 Πληθ. βουτηχτᾶδες
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ, παρ' ὃ καὶ βουτίζω.

Α) Κυριολ. 1) Δύτης κοιν. καὶ Πόντ.: Βγήκε ἀπάνω
ὁ βουτηχτής κοιν. || Παροιμ. Τὸ βουτηχτὴ μὴν τὸν κοιτά-
ξης 'ς τὸ βούτημα, ἀλλὰ 'ς τὸ ἔβγαλμα ἸΒενιζέλ. Παροιμ.
310 || Ποίημ.

Σὲ βαθρὰ πέλαγα ὁ χαμός καὶ ἀπάτητα σὲ ρίχνει
νὰ σὲ γυρεῖ ὁ βουτηχτής καὶ νὰ σὲ κλαίγῃ ὁ κόσμος
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 100. Συνών. βουτινᾶς. **β)**
Ὁ εἰδικὸς διὰ τὴν σπαγγαλιεῖαν δύτης σύννηθ. 2) Βου-
τηχτάρα, ὃ ἰδ., Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.
—Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.: **β)** Ὑπὸ τὸν τύπ. μαῦρος βου-
τηχτής, τὸ πτηνὸν φαλακροκόραξ ἐνιαχ. 3) Ἡ ἀνθο-
φόρος κεφαλὴ τῆς σκίλλης, διότι κλίνει πρὸς τὰ κάτω
Σύμ.

Β) Μεταφ. 1) Κλέπτης, λωποδύτης πολλαχ. 2) Ὁ
ἀσέμνως χειρονομῶν πρὸς τὰς γυναῖκας πολλαχ. 3) Ρι-
ψοκίνδυνος, παράτολμος Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. καὶ ὡς παρων. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

βουτηχτός ἐπίθ. πολλαχ. βουκιστὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. βουτῶ, παρ' ὃ καὶ βουτίζω.

1) Ὁ ἐμβαπτισθεὶς ἢ βυθισθεὶς εἰς ὑδωρ ἢ ἄλλο τι
ὑγρὸν πολλαχ.: Παξιμάδι βουτηχτὸ 'ς τὸ γάλα -'ς τὸν
καφέ. || Φρ. Ἐγίνηκε βουτηχτός (ἐβράχη πολὺ). Βουτηχτός
'ς τὸ χρέος (ὁ ἔχων πολὺ χρέος, καταχρεωμένος) πολλαχ.

2) Ὁ πεφυρμένος δι' ὑγρᾶς οὐσίας πολλαχ.: Βουτη-
χτός 'ς τὴν λάσπη -'ς τὸ αἷμα -'ς τὸν ἰδρώτα πολλαχ. 3)
Ὁ ἀλιευόμενος διὰ καταδύσεως Στερελλ. (Μεσολόγγ.):
Τσιπουρές βουτηχτές.

βουτηχτοσύνη ἡ, ἀμάρτ. βουτ-τιστοσύνη Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουτηχτής. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δύτου.

